

Ὁ Μενέλαος μὲ τὴν στολὴν τοῦ θυρωροῦ του, δὲν εἶναι μετημφιεσμένος· εἶναι μὲ τὰ ρούχα του.

Ὁ κ. Συγγρός εἶνε ἀπλούστατα μασκαρεμένος. Φέρει εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἵνα ὑπενθυμίσῃ τὰς εὐεργεσίας του. Ἡ κυρία του ἄλλως ὁμοιάζει κινήτων ἀδαμαντοπωλεῖον.

Ὁ Κισλάρ Ἀγάς καθίσταται ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς. Ἡ ἐνδυμασία του εἶνε μὲ μὲρι καρφίδος ἐντελής· καὶ ὅμως θὰ πῆγαινε καλλίτερα εἰς τὸν διπλωματιδέα Σορ. ὄνην. Τόσα τοῦ ψιθυρίζουν αἱ Κυρίαι, ὥστε εἰς ἄλλον μετημφιεσμένων χορὸν πρέπει, λέγει, νὰ γείνη Σολομῶν μὲ χαρέμι.

Ἀρχεται ἡ τρίτη contre-danse. Ὁ ξανθὸς ζῦθος τῆς Βιέννης ἠργάσθη πολὺ διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς.

Τὰ πρόσωπα ὅλων εἶνε ῥοδισμένα καὶ αἱ πόδες κινουῦνται μόνοι των.

Ἀπέναντί μου ἔχω τὴν Πομπαδοῦρ, τὴν ὠραίαν εὐνοουμένην Λουδοβίκου Β'. Ἄν ἀνέζη ὁ πτωχὸς βασιλεὺς θὰ τὴν ἀνεγνώριζε. Δὲν ἐξῆλειψεν ὁ χρόνος οὐδ' αὐτὴν τὴν παρὰ τὸ χεῖλός της ἑλπίαν.

Ἐγγὺς αὐτῆς χορεύει ἐτέρα εὐνοουμένη, δύσθυμος ὀλίγον, διότι ὁ εὐνοῶν δὲν εἶνε παρών.

Εἰς τὴν ἀπέναντι αἰθούσαν διακρίνω μίαν Ἀνδalousίαν καλλονὴν, τὴν ὁποίαν συχνὰ θαυμάζουσιν οἱ θαμῶνες τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Εἶνε ἡ Ἀνδalousία τοῦ Musset.

Avez vous vu dans Bacrelone
Une Andalouse au sein bruni,
Pâle comme un beau soir d'antomne ?

Καὶ ἂν ἡ *maridula* τῆς ἀντι λευκῆς ἦτο μαύρη, θὰ ἦτο καὶ ἡ ἐνδυμασία τῆς ἐντελής ὅσον ἡ εὐμορφιά τῆς.

Ὅλοι ἀποροῦν, διατὶ λείπει μίαν κυρία Ὑπουργοῦ. Ἐκρουλόγησε, δὲν τῆς ἦλθε ἡ φορεσιὰ, εἶνε θυμωμένη· Τινὲς λέγουσιν, ὅτι κατασκεύασε τρία costumes, καὶ ὅτι διῆλθεν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα σκεπτομένη ποῖον νὰ ἐκλέξῃ.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἡ διάδοσις αὐτῆ μου ἀνέμνησε τοῦ Buridan τὸν ὄνον, σὰς ζητῶ συγγνώμην κυρία μου, ὁ ὁποῖος ἐψόφησε τῆς πείνας μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ ἐκλογὴν μεταξύ τριῶν δεμάτων χόρτου.

Ἐχει παρέλθει τὸ μεσονύκτιον, ὅταν εὐρίσκωμαι πρὸ μεγαλοπρεποῦς ἐν τοῖς ἐπικειμένοις τραπέζης. Μετὰ τὴν κόπωσιν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν πρέπει νὰ ἐργασθῇ καὶ ὁ στόμαχος ὀλίγον. Ἡ εὐγενεστάτη οἰκοδέσποινα ἐφρόντισε νὰ τῷ παρασκευάσῃ τὴν τερπνοτέραν ἐργασίαν. Ἀντικρῦ μου τρώγει ἕνα παχουλὸ ἀγγελουδι, θέλει νὰ ταμπήσῃ ἀπὸ ὅλα συγχρόνως καὶ τὸ γαλανό του ματάκι εἶνε καρφωμένο εἰς τὰ γλυκίσματα. Πωλεῖ ἄνθη, ἀλλὰ θὰ ἦτο φυσικώτερον ἂν μετημφιέζετο εἰς κουφέτο.

Ὁ καμπανίτης καὶ ὁ τῆς Βιέννης ζῦθος καὶ ἄλλων εἰδῶν πολλῶν οἶνοι διαχύνουσι περὶξ μου θορυβώδη εὐθυ-

μίαν. Φαντάσου δὲ νὰ πίνῃς μέσα σὲ τόσα ζωντανὰ λουλούδια! Τί ποιήσεις! Ἐντὸς τοῦ εὐδαίμονος αὐτοῦ βασιλείου, μίαν παραδοῦχος ὅσον μυτοῦχος νύμφη ὑφίσταται δεινὴν πολιορκίαν ἀπὸ τοὺς γαμβροὺς, εἰς τὸν κύκλον τῶν ὁποίων ὅμως δὲν βλέπω ἀπόψε τὸν Ἀλέκον Νέγγρην.

Ὁ πράσινος διευθυντὴς τοῦ Ἀρχαγγέλου, τρίς ἐπιπίπτει κραταιὸς φαγὰς ἐναντίον τῆς τραπέζης καὶ αἱ παροφίδες καταπίπτουσιν ἀλλεπάλληλοι. Τὸν ἀφίνω τρώγοντα ἀκόμη καὶ τρέχω νὰ εὐρω τὴν θέσιν μου διὰ τὰ κοτιλλίδον.

Ὁ κ. Ῥηγάδης καὶ Σερπιέρης διευθύνουσιν αὐτό.

Καίτοι ἡ χωρητικότης τῆς οἰκίας εἶνε δυσανάλογος πρὸς τὴν ἔκτασιν τῶν σχέσεων τῆς κ. Μελᾶ, ἐν τούτοις μεγίστη ἐπικρατεῖ τάξις.

Δι' φυγοῦραι εἶναι πλέον κοιναί, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτυχεῖς ἐν τῇ ἐκλογῇ.

Τὰς προτιμήσεις τὰς περισσοτέρας ἔχει ἡ λευχείμων εὐνοουμένη. Παντοῦ εὐνοουμένη.

Ἐχουν δύσει οἱ ἀστέρες πρὸ πολλοῦ καὶ οἱ πωληταὶ τοῦ σαλεπίου ἴστανται ἐνεοὶ πρὸ τῶν μασκαρεμένων ὁμίλων, οἵτινες περὶ τὴν βῆν τῆς πρωίας μόλις ἀφίνουσι τὸν οἶκον τοῦ κ. Μελᾶ εἰς τὴν συνήθη του ἡρεμίαν.

Μάριος.

ΕΝΑΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Χάριν τῶν πρὸς τὴν κόρην Κατηγοῦλαν εὐγενῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ ἀπεφάσισε καὶ ὁ κ. Κουτοφέρνης νὰ γείνη μασκαρεὰς, κατὰ τὰς μασκαρένιαις αὐτὰς ἡμέρας. Καὶ ἔγεινε.

Δὲν εἶνε μικρὸν τὸ νὰ γείνη τις μασκαρεὰς ὑπὸ εὐγενῶν αἰσθημάτων ὁρμώμενος, ἐνῶ ἄλλοι γίνονται ὑπὸ πατριωτικῶν. Τὰ παραδείγματα, διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, ἄς λείπουν.

Ὁ φίλος Κουτοφέρνης εἶνε φοιτητῆς, καὶ ἔχει πληγὴν μὲς τῇ καρδίᾳ τοῦ τοῦ τὴν ἀνοιξε μιά νέα πλουμισμένη, κατὰ τὸν Ἐρωτόκριτον.

Ὁ κ. Κουτοφέρνης εἶνε νέος δηλωμένος μὲν ὡς τριᾶκοντα καὶ δύο ἐτῶν, φόβῳ ἐπιστρατείας, πράγματι ὅμως μόλις ἰδρόνει τὸ μουστάκι του.

Εἰς τὰς ἐπὶ τὰ λοιπὸν τῆς περασμένης Κυριακῆς, εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, μὲ μίαν δορὰν διαβόλου ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἴδου μικρὰ σκιαγραφία τοῦ δωματίου του.

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκρέματο τὸ μοναδικὸν σουρτουκό του μετὰ τοῦ μοναχίβου πανταλονίου του, ἐνὸς ὑποκαμίσου καὶ τοῦ καπέλου του ἐπ' αὐτοῦ, ἐφ' οὗ πάλιν ἡ κάλτσαις ἀπὸ τὸ γαῖτανάκι των ἐπὶ τοῦ καρ-

φίου στηριζόμενοι ἐκρέμαντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀφελῶς.

Παρὰ τὸ παράθυρον, οὐ τὸ σπασμένο τσάμι ἐφράσσετο μὲ μίαν ἐφημερίδα, ἦτο τοποθετημένο τὸ ἀδαφές τραπέζι του, ἐπιστρωμένον διὰ *Τηλεγράφων* λαδωμένων, ἐφ' ὧν μία ῥέγκα καὶ ἓνα κατοστάρι ψωμί χάσιμο, ἀνεμεινον τὸν μέλλοντα νὰ καταβροχθίσῃ αὐτὰ κ. Κουτοφέρην.

Πλησίον αὐτῶν καὶ ἐπὶ δύο τριῶν βιβλίων ἡ σπασμένη λάμπα ἐπέχεε ἀμυδρὸν φῶς, τρεμοσβύνουσα, ἐλλείψει πετρελαίου. Ὑπῆρχε καὶ ἓνας σουγιᾶς κολοκοτρῶνης ἀπειλητικῶς ἀνοιγμένος.

Παρὰ τὴν τράπεζαν ἦτο τοποθετημένη ψάθινη καρέκλα μὲ τὸ πεσικίρι ἐπ' αὐτῆς κρύπτουσα ὑπὸ τὰ σκέλη της κανάτι πληρωμένο καὶ ἀνευ χειλέων.

Τὸ κρεβάτι τοῦ κ. Κουτοφέρην ἦτο ζεστρωτό, ἔκειτο δὲ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς εἴπομεν, κουστούμ μασκαρένιο διαβολικό, τοῦτ' ἐστὶ ἓνα παρδαλὸν πανταλόνιον, καὶ ζακέ μετὰ προσωπίδος πανίνου ἧτις ἔφερε κέρατα παραγεμισμένα, μὲ πύτουρα. Εἶχε δὲ καὶ κουδουνάκια καὶ οὐρά.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπακούεθα μακρὰ διαβολικὴ ῥάβδος μὲ γάντζο στὴν ἀκρὰ.

Διὰ τῆς ἐνδυμασίας ταύτης ὁ κ. Κουτοφέρην εἶχεν ἀποφασίσει νὰ γείνη διάβολος μὲ κέρατα διὰ νὰ πειράξῃ τὸ πουλάκι του, τὴν Κατηγχοῦλα.

Ὁ φίλος Κουτοφέρην μὲ τὸ κοντό του πουκαμισάκι, τὸ σῶθρακο καὶ τῆς παντοφλῆς του *ἰσουλάτσερε* ἐντός τοῦ δωματίου του, καθόσον, φαίνεται, τὸ εἶχε βάλει ἐν τῷ κέφι, καὶ ἐξεφύλλιζεν ἓνα γαρούφαλον μονολογῶν καὶ λέγων :

— Θὰ μὲ πάρη, δὲν θὰ μὲ πάρη, πάρη, δὲν πάρη— ἄς ἀλλάξωμε καὶ φύλλο—δὲν θὰ μὲ πάρη, θὰ τὴν πάρω, θὰ μὲ πάρη, δὲν θὰ τὴν πάρω—πάρω, πάρεις, πάρει, μὲ πέρνει, τὴν πέρνω . . . Ὡχ, ἀδελφέ, μασκαραλίγια . . . Τώρα ἀπὸ ἓνα λουλουδι περιμένω νὰ μάθω, ἂν θὰ τὴν πάρω, ἐνῶ γνωρίζω, ὅτι θὰ μὲ πάρη . . . Ἀγάπη τὸ διαολοκρίτσι ποῦ μοῦ τὴν ἔχει! Μὰ κ' ἐγὼ δὲν πάω παρακάτω. Τὴν ἀγαπῶ ποῦ τρελλαίνομαι. Καὶ εἶνε ἀξία ἀγάπης, πράγματι, ἡ δικολομένη . . . Κατηγχοῦλα, ψυχὴ μου Κατηγχοῦλα, καὶ ποῦ νὰ εἴξουρες τί μασκαραλίκι ἔχω ἀπόψε νὰ σοῦ παίξω . . . Γιὰ φαντάσου, γαμβρός ἐγὼ καὶ νύφη ἐκεῖνη! . . . Μάτια μου, μάτις!—αἱ μὴ θυμῶνεις . . . Ὡχ καὶ μὲν, σοῦ χοράτσεφα, ἔλα μὴ μοῦ χόλιασες, αἱ! αἱ! νάτα δά. Ἄς ἦνε, δὲν τὸ ξανακάμω, ἄλλη φορὰ . . . Ἀγαπήσαμε; . . . Ναί . . . τί ἔλεγα; Ἄ ναί. Γαμβρός ἐγὼ, δηλαδὴ νεόνυμφος καὶ νύφη ἐκεῖνη, βγαίνομε ἀλλαμπρατσέα, χειραγωγούμενι διὰ τῶν ἀγκῶνων, μὲ τὰ γάντια μου, τὸ ψηλὸ καπέλο—ἄιντε πάλι, Κατσιμπαλη, θὰ μοῦ τὸν τραβήξῃς τὸν παρᾶ,—σοῦ ἔχει ὅμως ὁ μασκαράς κάτι καπέλλα, φίνα, φινίσμα—μὰς βλέπουν οἱ φίλοι, φόρα τὸ καπέλλο ὁ ἓνας ἀπὸ δῶ, κάτω τὸ καπέλλο, ὁ ἄλλος ἀπὸ κεῖ, καλὴ μέρα σας, νὰ ζήσητε νὰ χρονίσετε, εὐχαριστῶ, . . . νὰ οἱ φίλοι, γαρῦδα τὸ μάτι των! Ἐγὼ πλέον κουράστηκε τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ χαιρέτα τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον ὡς ἄλλος βασιλεὺς . . . Τὸ βράδου στὸ σπῆτι . . . ἄχ! ἄχ! καὶ τί ἔχω νὰ σοῦ κάμω, Κατηγχοῦλα, καὶ τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς ἀπὸ μέ. Ἐννοια σου καὶ θὰ σοῦ δείξω τί ἐστὶ βερύκοκο . . . Πολλὰ εἶπαμε, ἄς ντυθοῦμε. Ἐμπρός, κύριε διάβολε, εἰσελθε εἰς τὸ διαβολικὸν δέρμα σου.

* *

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ φίλος Κουτοφέρην ἤρξατο ἐνδυόμενος τὴν διαβολικὴν του μασκαράτα, ἰδὼν δὲ τὰ ψευδῆ κέρατα αὐτῆς :

— Βρέ, ἀνεβόησε, μούφυγε ἡ ἰδέα. Αὐτὰ τὰ κέρατα δὲν κάμουν φιγοῦρα. Ἐπρεπε νὰ πάγω στὴν ἀγορὰ νὰ πάρω ἓνα δύο τραγίσα νὰ τὰ κολλήσω ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. Ἦ νὰ ἔχη τις κέρατα φυσικὰ ἢ ἄς λείπουν. Ἄς ἦνε. Ὅταν πανδρευθῶ, καὶ ἔχουμε ζωὴ τοῦ χρόνου, τὰ φτειάνω ἔτσι! . . .

Ἐνδυθεὶς ὁ φίλος Κουτοφέρην ἔλαβε τὴν ἀγκυλοφόρον μακρὰν ῥάβδον του καὶ ἐξῆλθε.

Τὸ σχέδιόν του ἦτο διαβολικὸν τῷ ὄντι, καὶ ἀνάλογον τῆς μασκαράτας του, ἐπήγαινε, δηλαδὴ, νὰ κορτετσάρῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ νὰ τῆς ἐπιδώσῃ τὴν ἐρωτικὴν του ἐπιστολήν, ἣν ἐν τῷ κόλπῳ του εἶχε τοποθετήσῃ.

Καθ' ὁδὸν οἱ ἀγυιόπαιδες ἀκολουθοῦντες ὀπισθεν αὐτὸν ἐκραύγαζον.

— Αἱ αἱ, νὰ ἓνας κερατάς.

Κλητῆρ δὲ τις συναντήσας αὐτὸν τὸν ἐσταμάτησε καὶ

— Τίς εἶσαι; τὸν ἐρωτᾷ.

— Νὰ, δὲν μὲ βλέπετε, ἀπαντᾷ ὁ κ. Κουτοφέρην, εἶμαι μασκαράς.

— Ἐτσι; Βγάλε τότε τὴ μάσκα νὰ δῶ τὰ μοῦτρα σου, ἢ δὲν ξέρεις, ὅτι τὴν νύκτα δὲν ἐπιτρέπονται μοῦτσουνες;

* *

Τέλος ὁ φίλος Κουτοφέρην ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κατηγχοῦλας του καὶ ἐπλησίασεν ὑπὸ τὸ παράθυρον αὐτῆς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ τσάμι παρετήρησε τὴν κεφαλὴν της. Φαίνεται ὅτι ἐφόρει μαῦρον κεφαλοδεσμὸν, διότι ὑπ' αὐτὸν ἐλαμπύριζον οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της.

— Κατῆνα, ἐψιθύρισε ὁ κ. Κουτοφέρην, σὺ εἶσαι; Καλὴ σπέρα . . . Δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἐγὼ εἶμαι καλέ.

Ἦ ἐν τῷ παραθύρῳ κεφαλὴ ἐφάνη ὑποσιομένη, ὁ δὲ κ. Κουτοφέρην ἐπανελάβε :

— Ἐχω νὰ σοῦ δώσω μίαν σημείωσι γιὰ 'κεῖνο ποῦ ξέρεις . . . Πῶς εἶπες; . . . Δὲν ἄκουσα . . . Μὰ τί, θάρρεις πῶς εἶνε κάνεις ἄλλος; Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Κουτοφέρην σου . . . ἀκούς; Ἐλα λοιπόν . . . Μὰ δὲν ὀμιλεῖς; . . . Οὐ, χωρατὰ ἄνοστα! Αἱ, ψίτ! . . . Θὰ σοῦ πετάξω πετραδάκι, καὶ θὰ σὲ βαρέσω, μὰ τὸν Θεό. Δὲν μὲ πιστεύεις; Στάσου λοιπόν νὰ ἰδῆς!

Καὶ κύψας ἔλαβε λιθάριον, ὅπερ ἐσφενδόνισεν εἰς τὸ παράθυρον βοῶν καὶ ἐκτείνων τὴν ῥάβδον του.

— Ψίτ, ζύπνα!

Ἐπὶ τῷ ἐπιφωνήματι τούτῳ γάτος μέγας ἐπήδησε τοῦ παραθύρου καὶ ὡς ἀστραπὴ διήλθεν ὑπὸ τὰ σκέλη τοῦ Κουτοφέρην, ὅστις ἔμπλεος τρόμου ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Οἱ σκύλοι τῆς συνοικίας εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδωνίσκων τοῦ Κουτοφέρην ὤρμησαν κατόπιν αὐτοῦ λυσσαλέοι, οὗτος δὲ ἐν τῇ φυγῇ του ἐρριψε τὴν ἀγκυλωτὴν ῥάβδον του. Οἱ γείτονες εἰς τὰς ὑλακὰς ἐξέρχονται τῶν οἰκιῶν των καὶ βίptonται κατ' αὐτοῦ βοῶντες.

— Πιάστε τον, εἶνε νυκτοκλέπτης, μπουγαδάς, αὐτὸς ρημάζει τὴ γειτονιά!

Εἰς κλητῆρ κατὰ τύχην εὐρίσκειται πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν δρᾷττει ἐκ τῆς οὐράς, ἐξ οὗ ὁ Κουτοφέρην χάσας τὴν ἰσορροπίαν πίπτει ἀνάσκελα. Οἱ γείτονες τὸν περικυκλόνουν τότε καὶ πιστοποιοῦσι τὴν γνησιότητά του ὡς νυκτοκλέπτου, ὅσῳ μᾶλλον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ

ὄργανα τῆς τέχνης του, τὴν μακρὰν ράβδον μὲ τὴν ἀγκούλαν. Τούτων ὄλων ἕνεκα ὁ φίλος Κουτοφέρνης, ἀναπολόγητος—διότι καὶ ἂν ἀπετόλμα νὰ εἶπῃ, ὅτι ἐπῆγεν μασκαρδιασμένος νὰ κάμῃ ρεντεβοῦ, δὲν θὰ καθίστατο πιστευτὸς—ὠδηγήθη εἰς τὰ ἀστυνομικὰ μέγαρα, ὅπου ἐπέρασε τὴν νύκτα του στὴ δροσά.

*
* *

Τὴν πρωΐαν ἤχθη πρὸ τοῦ ὑπαστυνόμου ὅπως ἀνακριθῆ.

Καὶ τῷ λέγει ὁ ὑπαστυνόμος.

— Βρὲ μασκαρᾶ, μπερπάτη, τσακπίνη τοῦ διαόλου, κλέφτη, τί γύρευες στὰ ξένα παράθυρα;

Καὶ ὁ κ. Κουτοφέρνης ἀπαντᾷ :

— Κύριε, μὲ συγχωρεῖς, ἔτσι δὲν ὑβρίζουν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ μπορεῖ νὰ ἦμαι μασκαρᾶς, ἀλλὰ μετεμψι-σμένος . . . Ἐγὼ εἶμαι φοιτητής. Εἶμαι ὁ κ. Κουτοφέρνης, ἀπὸ τὴν Κούλουρη . . . Καὶ πρόκειται μάλιστα νὰ δώσω καὶ ἐξετάσεις . . . Μὲ ξένα παράθυρα ἐγὼ δὲν ἔχω σχέσεις . . . Ἀλλὰ ἕνας γάτος ἔβαλε τοὺς σκύλους τῆς γειτονιάς καὶ μὲ ἔβαλαν μπροστὰ, καὶ κοντὰ στοὺς σκύλους οἱ ἄνθρωποι, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς οἱ κλητῆρες. . . Ὡστε συνέβη λάθος, παρεξήγησις . . .

— Τί λὲς, μωρὲ θεομπαίκτη! Κοροῖδο . . . Κλητῆρες, ψάξετέ τον !

Καὶ ἐρεύνης γενομένης ἀνεκαλύφθη καὶ κτεσεχέθη ἡ ἐν τῷ κόλπῳ του ἐρωτικὴ ἐπιστολή, ἣτις ἀνοιχθεῖσα ἀνεγνώσθη εἰς ὑπήκοον πάντων, εἶχε δὲ ὡς ἐξῆς :

Φιλτάτη μου καὶ ὑπεραγαπωμένη Κατῆνα !

Ἐνθυμῆσαι τί μοῦ εἶπες προχθές; Δὲν θὰ γείνης καὶ σὺ μασκαρᾶς; Καὶ ἐγὼ σοῦ ἀπήνησα.—Ἐκάστη σου λέξις εἶνε αὐτοκρατορικὴ διαταγή. Καὶ ἰδοὺ με, πάρειμι ἐν σχήματι διαβόλου, διότι καὶ ὁ διάβολος αὐτὸς ἤθελε λατρεύσει τὰ κάλλη σου, ἂν σὲ ἔβλεπε.

Κατῆνα τ' ὄνομά σου ἐγὼ θὰ στὸ ἀλλάξω, Δικαιτερίνη νὰ σὲ πῶ ἴσως καὶ σὲ μαλάξω.

Τὰ χεῖράκι σου; Κατῆνα
Ἐρυθρὸ ναι ὄλο, ἴνα
Τὴν καρδίαν μου μαράνη
Κ' ἔπειτα μοῦ τὴν ἰάνη.

Ἀῦριον λοιπὸν τὸ μεσονύκτιον ἐτοιμάσου ἴνα ἀμοι-βαιοκλεφθοῦμε, ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου εἶνε τοσοῦτον σκληρο-τράχηλοι. Τὴν αἴθουσάν μου τὴν εὐπρέπησα καὶ ἡ εὐνὴ μᾶς ἀναμμένη κενή.

Ὅ μὲχρι δευτέρας παρουσίας λάτρης σου.
Κουτοφέρνης.

Πρὸς τὴν κυρίαν δεσποινίδα καὶ μέλλουσαν σύζυγόν μου ἀγαπητὴν Κατῆναν Ἀσπρομάταν. I. X.

— Ἀσπρομάταν; ἀνεβόησεν ὁ ὑπαστυνόμος, μωρὲ κα-κοῦργε, αὐτὴ ναι ἀδελφὴ μου! Ὡ τὸν μουστερή! Σὺ εἶσαι λοιπὸν ποῦ κάθε βράδῳ δὲν ἀφίνεις τὴν γειτονιά νὰ κλείσῃ μάτι μὲ τὰ μαντολίνα. Λάβε αὐτὴν ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων σου !

Καὶ ἐπάφλασεν ἡ παλάμη τοῦ ὑπαστυνόμου προσκολ-ληθεῖσα ὅλη ἐπὶ ξηρᾶς παρειᾶς τοῦ Κουτοφέρνη, ὅστις ἐπετραύλισε:

— Τί κτυπᾶς ἔτσι; . . . ἔχετε λάθος ἐκ παρεξήγη-σεως . . . Ναι μὲν, μοιάζει τὸ ὄνομα ὡς τῆς ἀδελφῆς σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἀδελφὴ σας . . . εἶνε ἄλλη, καὶ μά-λιστα εἰμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ διαβεβαιώσῃ καὶ ἡ ἰδία . . . Ἐπειτα ἡ ἀδελφὴ σας, κύριε, δὲν ἦτο εἰς τὸ παράθυρο τὴν ὥρα ποῦ ἐγὼ ἀστείζομην μὲ τὸν γάτο σας . . . καὶ διότι, ἐπειδὴ, δηλαδὴ ἔχετε λάθος . . .

Ἄντ' ἀπαντήσεως ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἤπρε μὲ τῆς σβερχαῖς καὶ οἰμώζοντα τὸν ἀπέπεμψε. Ἀλλὰ τὸ μασκα-ραλίκι τοῦ φίλου Κουτοφέρνη δὲν περιωρίσθη ἕως ἐδῶ, διότι νυκτόβιοι ἀλῆται τῷ ἀφῆρσαν ἐκ τοῦ δωματίου τὴν μοναδικὴν ἐνδυμασίαν του καὶ ἠνάγκασαν τὸν φου-καρᾶ νὰ οἰκουρῆ μὲχρι σήμερον μὲ τὴν διαβολικὴν του στολήν. Καὶ ἂν θέλετε πᾶμε νὰ τὸν δῆτε.

Παλιάνθρωπος.

BAL COSTUMÉ.

Νὰ εἶχα μάτις δώδεκα νὰ ἔβλεπα τὸν μπάλο,
Ποῦ γίνεται μὲς στοῦ Μελα τὸ λουλουδάτο σπῆτι,
καὶ νάχα λύραις ἑκατὸ γιὰ νὰ ἴμωρῶ νὰ ψάλλω
ἐκεῖνο τὸν ἀθάνατο ἀφρὸ τοῦ Καμπανίτη.
Ζαλίστηκα, ἐσάστισα, δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω,
τί πρῶτο καὶ τί ὕστερο νὰ γλυκοτραγουδήσω.

Ἐστραβωθῆτε, μάτις μου στραβὰ καὶ θαμπωμένα,
νὰ δῆτε τὸν Παράδεισο μὲ τὰ Οὐρὶ τριγύρω,
καὶ ἀνοίξετε, ρουθούνια μου κατασυναχωμένα,
νὰ πάρετε ἀναπνοὴ γερμάτη ἀπὸ μῦρο.
Μέσα σὲ τόση ὠμορφιὰ καὶ νερότη ζηλεμμένη,
ἂν καὶ γερμίζῃ ἡ κοιλιὰ, τὸ μάτι δὲν χορταίνει.

Προβάλλει μίαν Δόγισσα βελουδοφορεμένη,
μὲ τὸ πολὺ τῆς μάλαμμα τὰ μάτις μου σκοτίζει,
καὶ ὄλο πάει καὶ ἔρχεται κατακαμαρωμένη. . .
Ἄχ! δὲν χιλιάδες τάλληρα ἡ Δόγισσα κοστίζει.
Μονάχα τὸ κοστοῦμί τῆς ἂν μοῦδινε ἐκεῖνο,
ἴμωρῶσα Δόγης καὶ ἐγὼ ἀληθινὸς νὰ γίνω.

Νά! νά! καὶ μίαν Ἀρτεμις μὲ βέλη εἰς τὴν πλάτη,
φωτιαῖς ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ ἀπὸ τὰ μάτις χύνει,
πότε τὸν ἕνα κυνηγᾷ καὶ ἄλλο διπλωμάτη,
καὶ πότε πάλι στέκεται καὶ ξεροκαταπίνει.
Ὁ γέρο Φῶρδ τῆς ρίχγεται μὲ ὄλα τὰ σωστά του,
στοῦ πείσμα μᾶς μελαχροινῆς, ποῦ ἔρχεται κοντὰ του!